

Vďaka slovám som sa mohol premiestniť do čias, ktoré som pokladal za stratené, do noci, keď zavraždili môjho otca vo dverách redakcie. Spomenul som si na dni v denníku La Voz de la Industria, na roky, ktoré som prežil vďaka spisovaniu polnočných príbehov, a na prvý list podpísaný Andreasom Corellim, ktorý mi núkal splnenie mojich veľkých túžob. Spomenul som si na prvé stretnutie s patrónom na terase vodojemu a na dni, keď jediným horizontom, ktorý som mal pred očami, bola istota neodvratnej smrti. Povedal som mu o Cristine, o Vidalovi a o našom príbehu, ktorého koniec by bol schopný predvídať ktokoľvek. Okrem mňa. Povedal som mu o dvoch knihách, čo som napísal, jednu pod vlastným a druhú pod Vidalovým menom, o strate svojich úbohých nádejí a o popoludní, keď som hľadel, ako moja mama hádže do odpadkového koša jedinu dobrú vec, ktorú som podľa mňa v živote urobil. Nehľadal som u inšpektora ľútosť ani pochopenie. Stačilo mi, že som sa usiloval vykresliť imaginárnu mapu udalostí, ktoré ma priviedli do tejto miestnosti, k okamihu absolútnej prázdnoty. Vrátil som sa do domu vedľa Parku Güell a do noci, keď patrón vyslovil ponuku, ktorej som nedokázal odolať. Priznal som sa k prvým podozreniam, k tomu, čo som zistil o minulosti domu s vežou, o záhadnej smrti Diega Marlascu a o sieti klamstiev, do ktorej som sa zamotal, alebo ktorú som si vybral, aby som uspokojil svoju márnivosť, chamtivosť a chuť žiť za každú cenu. Žiť, aby som mohol vyrozprávať svoj príbeh.